

Številka: P-2/18-8

Datum: 20. 9. 2018

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku za rešitev spora glede pristojnosti, začetem z zahtevo Okrajnega sodišča v Mariboru, na seji 20. septembra 2018

odločilo:

Za odločanje o odvzemu oziroma vrnitvi zaseženega motornega vozila ter stroških zasega in hrambe vozila je pristojno Okrajno sodišče v Mariboru.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Postaja prometne policije Maribor (v nadaljevanju prekrškovni organ) je 22. 5. 2017 na Okrajno sodišče v Mariboru (v nadaljevanju sodišče) vložila obdolžilni predlog zoper storilca zaradi suma storitve prekrška po osmem odstavku 56. člena Zakona o voznikih (Uradni list RS, št. 85/16 – ZVoz-1). Prekrškovni organ je v obdolžilnem predlogu navedel, da je bilo na podlagi 5. točke prvega odstavka 23. člena Zakona o pravilih cestnega prometa (Uradni list RS, št. 82/13 – uradno prečiščeno besedilo in 68/16 – v nadaljevanju ZPrCP) in 123. člena Zakona o prekrških (Uradni list RS, št. 29/11 – uradno prečiščeno besedilo, 21/13, 111/13 in 32/16 – v nadaljevanju ZP-1) storilcu na kraju prekrška zaseženo kolo z motorjem. Sodišču je predlagal, naj storilcu na podlagi 25. člena ZP-1 izreče stransko sankcijo odvzema tega vozila. Iz potrdila o izročitvi predmetov sodišču, ki je v spisu (priloga A5), izhaja, da je bilo vozilo na dan vložitve obdolžilnega predloga izročeno sodišču in da se hrani pri družbi ANB Trade, d. o. o., Stranice.

2. Sodišče je s sklepom št. PR 629/2017 z dne 16. 6. 2017 obdolžilni predlog kot nepopoln zavrglo. Iz obrazložitve sklepa izhaja, da storilec v Republiki Sloveniji nima prijavljenega stalnega ali začasnega prebivališča in da ne prebiva na naslovu, ki je naveden v obdolžilnem predlogu, prekrškovni organ pa sodišču niti po pozivu k

dopolnitvi obdolžilnega predloga ni sporočil drugega naslova, na katerem je storilec dosegljiv. Sklep o zavrženju obdolžilnega predloga je postal pravnomočen 29. 6. 2017. Sodišče je nato z dopisom z dne 14. 7. 2017 prekrškovnemu organu odstopilo stroškovnik družbe ANB Trade. V dopisu je pojasnilo, da sodišče ne nosi stroškov hrambe vozila in da mora o usodi vozila odločiti prekrškovni organ, saj sodišče ni uvedlo postopka o prekršku, prav tako pa tudi ni izdalo odredbe o začasnem zasegu vozila. Prekrškovni organ je z dopisom z dne 21. 7. 2017 stroškovnik vrnil sodišču. Navedel je, da je odločitev sodišča o zavrženju obdolžilnega predloga napačna, saj naj bi prekrškovni organ obdolžilni predlog dopolnil in sodišču sporočil dejansko prebivališče storilca. Opozoril je, da bo pred Ustavnim sodiščem sprožil spor glede pristojnosti, če bo sodišče vztrajalo pri odločitvi, ki jo je navedlo v dopisu.

3. Sodišče je 17. 8. 2017 pred Ustavnim sodiščem vložilo zahtevo za rešitev spora glede pristojnosti, ki jo je Ustavno sodišče s sklepom št. P-1/17 z dne 15. 3. 2018 zavrglo, ker se do tedaj niti sodišče niti prekrškovni organ nista z odločbo izrekla za nepristojna za odločanje in zadeve nista odstopila drugemu organu.

4. Prekrškovni organ je 4. 5. 2018 izdal sklep, s katerim se je izrekel za stvarno nepristojnega za odločanje v obravnavanem postopku o prekršku. V obrazložitvi sklepa je navedel, da je odločitev sodišča, da se obdolžilni predlog zavrže, napačna, saj je prekrškovni organ obdolžilni predlog dopolnil. Prekrškovni organ meni, da je v skladu s prvim odstavkom 15. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, 126/07, 65/08, 8/10 in 82/13 – ZUP) v zvezi s prvo alinejo drugega odstavka 52. člena ZP-1 podana stvarna pristojnost Okrajnega sodišča v Mariboru, kamor je prekrškovni organ tudi vložil obdolžilni predlog.

5. Sodišče je nato ponovno vložilo zahtevo za rešitev spora glede pristojnosti. V zahtevi pojasnjuje, da ni uvedlo postopka zoper storilca in da ni moglo izdati odredbe o začasnem zasegu vozila, saj te odredbe ni bilo mogoče vročiti storilcu, zato zaseženega vozila ni prevzelo, ampak je bilo s strani prekrškovnega organa le seznanjeno, kje je vozilo. Po oceni sodišča torej stroški zasega in hrambe vozila (zaradi napačnega ravnanja prekrškovnega organa, ki zalotene osebe ni pripeljal v takojšnjo obravnavo) niso nastali sodišču, sodišče pa naj tudi ne bi bilo pristojno odločati o usodi odvzetega vozila.

B.

6. Ustavno sodišče je na podlagi osme alineje prvega odstavka 160. člena Ustave in osme alineje prvega odstavka 21. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS) pristojno, da odloča o sporih glede pristojnosti med sodišči in drugimi državnimi organi. Če

pride do spora glede pristojnosti, ker več organov zavrača pristojnost v posamezni zadevi (t. i. negativni kompetenčni spor), lahko organ, ki mu je bila zadeva odstopljena, pa meni, da zanjo ni pristojen, zahteva rešitev spora glede pristojnosti po drugem odstavku 61. člena ZUstS.

7. V okviru odločanja v sporu glede pristojnosti se Ustavno sodišče ne more spuščati v vprašanje, ali je bila odločitev sodišča, da obdolžilni predlog zavrže, pravilna. Ustavno sodišče lahko odloči le, kateri organ je pristojen za odločanje o odvzemu oziroma vrnitvi vozila, ki je bilo zaseženo na podlagi 23. člena ZPrCP, ter o stroških zasega in hrambe tega vozila v primeru, ko sodišče obdolžilni predlog zavrže.

8. Po tretjem odstavku 4. člena ZP-1 se odvzem predmetov v prekrškovnem postopku izreče kot stranska sankcija. Odvzem predmetov je praviloma fakultativen (prvi in drugi odstavek 25. člena ZP-1), lahko pa je z zakonom predpisan tudi obvezen odvzem predmetov (tretji odstavek 25. člena ZP-1). Kadar je odvzem predmetov fakultativen (za tak položaj gre v obravnavanem primeru), sme stransko sankcijo odvzema predmetov izreči le sodišče. To izhaja iz prve alineje drugega odstavka 52. člena ZP-1, ki določa, da hitri postopek ni dovoljen, če predlagatelj rednega sodnega postopka glede na naravo kršitev oceni, da so podani pogoji za izrek stranske sankcije po ZP-1.

9. Predmeti, ki se v prekrškovnem postopku odvzamejo, se smejo zaseči še pred izdajo sodbe o prekršku (prvi odstavek 123. člena ZP-1). V skladu z drugim in tretjim odstavkom 123. člena ZP-1 zaseg predmetov praviloma odredi sodišče, ki vodi postopek o prekršku, če poseben predpis tako določa, pa smejo predmete zaseči tudi uradne osebe prekrškovnih organov. Kadar predmete zaseže uradna oseba prekrškovnega organa, jih mora takoj oddati sodišču, ki je pristojno za postopek o prekršku, sodišče pa je dolžno zasežene predmete takoj sprejeti, če ni v predpisu o prekršku drugače določeno. V konkretnem primeru je prekrškovni organ motorno vozilo zasegel na podlagi 5. točke prvega odstavka 23. člena ZPrCP, ki določa, da policist vozniku zaseže motorno vozilo, s katerim je bil zaloten pri storitvi hujšega prekrška, če voznik vozi brez veljavnega vozniškega dovoljenja za vožnjo vozil tiste kategorije oziroma tistih kategorij, v katero spada vozilo ali skupina vozil, ki jo vozi. Po drugem odstavku navedenega člena je treba zaseženo motorno vozilo takoj oddati sodišču, ki je pristojno za postopek o prekršku, lahko pa se do izdaje sodbe o prekršku hrani pri policiji. V takem primeru sodišču ni treba ponovno odločiti o zasegu vozila, kot zmotno meni vlagatelj zahteve, saj je o zasegu odločil že prekrškovni organ. Ker zakon ne predpisuje obveznega odvzema vozila, ki se zaseže na podlagi 23. člena ZPrCP, pa sme sodišče ves čas postopka po uradni dolžnosti ali na ugovor prizadetega odločiti, da se zaseženo vozilo vrne lastniku oziroma tistemu, ki mu je bilo zaseženo (šesti odstavek 123. člena ZP-1). Če sodišče vozila ne vrne že med postopkom, mora o odvzemu oziroma vrnitvi odločiti ob koncu postopka (137. člen in tretji odstavek 138. člena ZP-1).

10. Iz navedenega izhaja, da mora prekrškovni organ oblast nad motornim vozilom, ki ga zaseže na podlagi 23. člena ZPrCP, takoj po zasegu prenesti na sodišče (prekrškovni organ je lahko v skladu z drugim odstavkom 23. člena ZPrCP zgolj detentor vozila) ter da je sodišče po zakonu edino pristojno za odločanje o odvzemu oziroma vrnitvi takega vozila. To velja tudi v primeru, ko sodišče obdolžilni predlog kot nepopoln zavrže. Tudi v tem primeru je namreč treba odločiti, kako naj se ravna s predhodno zaseženim vozilom, zakon pa ne določa, da bi bil v tem primeru za odločanje pristojen drug organ.

11. Izdatki, nastali v zvezi z zasegom, začasnim odvzemom oziroma odvzemom predmetov, ter stroški hrambe, prodaje oziroma uničenja zaseženih in začasno odvzetih oziroma odvzetih predmetov sodijo po 3. točki prvega odstavka 143. člena ZP-1 med stroške postopka. Po drugem odstavku navedenega člena se ti stroški izplačajo vnaprej iz sredstev organa, ki vodi postopek o prekršku, pozneje pa se izterjajo od tistega, ki jih je po 144. členu ZP-1 dolžan plačati.

12. Ustavno sodišče v sporu glede pristojnosti ne more odločiti o tem, kateri organ naj vnaprej izplača stroške hrambe in zasega vozila, saj to ni vprašanje pristojnosti za odločanje. Za odločanje o tem, koga bremeni končno plačilo stroškov postopka iz 3. točke prvega odstavka 143. člena ZP-1, pa je pristojen organ, ki vodi postopek o prekršku, oziroma organ, ki odloči o odvzemu oziroma vrnitvi predmetov. V obravnavanem primeru je ta organ sodišče.

13. Glede na navedeno je Ustavno sodišče odločilo, da je za odločanje o odvzemu oziroma vrnitvi zaseženega motornega vozila ter za odločanje o stroških zasega in hrambe tega vozila pristojno Okrajno sodišče v Mariboru.

C.

14. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi četrtega odstavka 61. člena ZUstS in četrte alineje drugega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07, 54/10, 56/11 in 70/17) v sestavi: predsednica dr. Jadranka Sovdat ter sodnice in sodniki dr. Matej Accetto, dr. Dunja Jadek Pensa, DDr. Klemen Jaklič, dr. Rajko Knez, dr. Etelka Korpič – Horvat, dr. Špelca Mežnar, dr. Marijan Pavčnik in Marko Šorli. Odločbo je sprejelo soglasno.

dr. Jadranka Sovdat
Predsednica